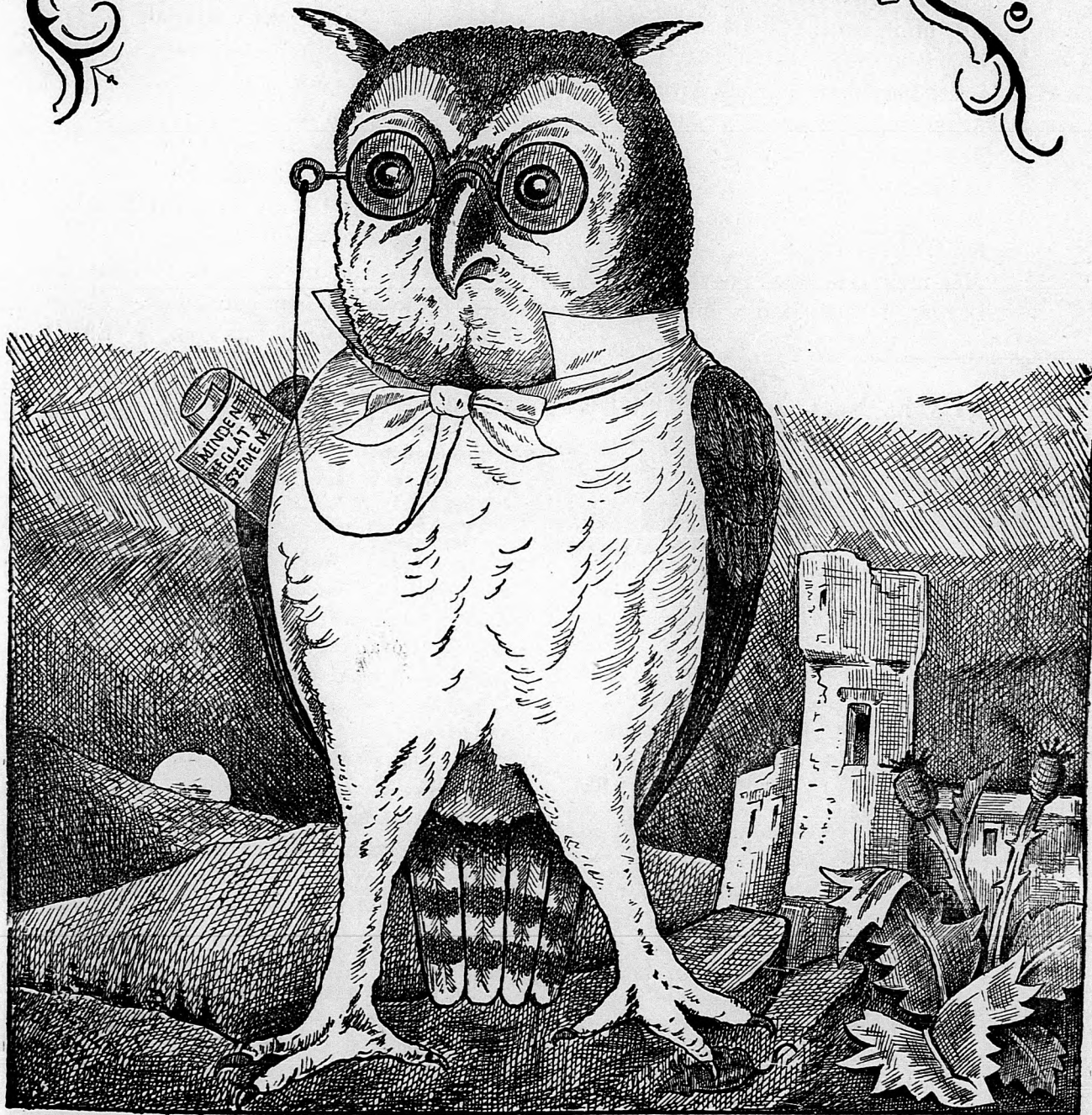

BAGOLY

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS :
 LOVASSY ANDOR.
 SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL :
 NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
 LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.
 ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	<
Negyedévre	-----	2	>

Egyes szám ára 16 kr.

S Z E N T L Á S Z L Ó.

Nemsokára új szobor lesz
Amott a Kis-piaczon;
Az a monstrum kődarab meg
Pihenni fog a suton.
Szent-Lászlónak érczből készült
Nemes, deli alakja
Áll, mint nádszál és a kofák
Büszkén ülnek alatta.
Széttékint majd a nagy király
A zsidongó tömegben,
Legelteti bölcs szemeit
Ifjún és öregen.
Nézi-nézi csüggedten a
Kúfárt és farizeust,
Meg-megrázza fejét, hogyha
Drágán mérik majd a húst.

Vas kezével fenyegeti
Vetélytársát Salamont,
Midőn megbillen kezében
A kilogramm és a font.
Bizony nem sok jót lát ottan
A néhai, szent király,
Egyik ember a másíknak
Folytonosan bajt csinál.
Nappal csalás, éjjel pedig
Lopás, rablás, betörés,
A «*Legelső Magyar*on» is
Támadt multkoriba rés.
Ó szent László, jó szent László,
Az idő bár fut, szalad,
Ugy van most is, mint régen volt;
Emberszívben bűn fakad.

BAGOLY.

NAGY IDŐK NAGY EMBEREK!

B A R A N Y I Ö D Ö N.

Mottó: Botond nagy bárdja
döng Byzanc falán.

Bihar vármegyében legrégebb familia a *Baranyi*.
Eredeti hun nemzettség volt; őseik még a honfoglalás előtt ide települtek és birtokba vették a *Réz-alját*.

Mén Marót árendába birta tőlük a föld egy részét; de bizony az árendást sokszor elagyabugyálták a *Baranyiak*, kivált mikor nem fizette pontosan a regálét.

Mikor az öreg *Töhötöm* győzedelmes seregével megérkezett; *Micskén* szállt meg a «*Bikk makk*» czimű hotelben; de a földes úr *Baranyi* Buda leküldte érte a huszárját és meghitta a kastélyba.

Az öreg magyar vezér engedett a meghívásnak és feltötyögött a vérszerint való atyafihoz.

Három nap három három éjjel durákozott a vendég és a házi ur; végre is a tiszteletre méltó *Töhötöm* plüre vágódott és mivel hozom viszem nem volt gílt, nagyon természetes dolog, hogy abba hagyták a kártyát.

Elkezdtek tehát inni és a micskei bortól úgy be-rugott az ázsiai rokon, hogy az eget is pitykének látta.

Mikor kijózanodott *Töhötöm*, azt mondta *Baranyi* Budának, hogy menni kellene már a táborba, mert nem sokára kezdődik a bihari csata, hanem bizony ő fél, hogy elesik az ütközetben és árván fog maradni egyetlen leánya.

— Mit, neked még leányod is van öreg?

— Van, — felelte a vezér.

— Na akkor hozasd ide a kastélyba, aztán elveszi az én fiam *Keve*.

Töhötöm nagy szót hallott és azt kérdezte, hogy mi a neve?

— *Keve*.

— Igen, értem; *Teve*.

Ugy is történt; *Baranyi* *Keve* elvette *Töhötöm* *Boriskát*. Nagy lakodalmat csaptak; süttöttek, főztek, ettek, ittak; egy szóval nagy volt az öröm *Micskén*.

Ezeket a dolgokat azért mondtuk el, hogy tudja meg mindenki, miszerint a *Baranyiak* kitől és mitől származtak.

Századokon keresztül aczél izmu óriás volt valamennyi, különösen *Baranyi* *Ödön* nőtte ki magát sugár czédrusfává.

Jó képű, szigoru tekintetű fiu volt kicsi korában is; most meg úgy néz ki, mint *Botond*.

Edzette is magát folyton.

Már gyermek éveiben a legvakmerőbb dolgokat vitte véghez.

Télen felment a micskei domb tetejére és onnan gördült le szántsándékkal. Kutwabaja sem történt.

Egyszer meg a sárszegi vámnál három farkast fojtott meg saját markúlag; legnevezetesebb bravourja volt azonban, mikor két czimborájával neki indult Budapestről Nagyváradnak, még pedig csolnakon.

A Dunán még csak könnyű volt a lefele haladás, hanem a Tiszán és Körösön nehezen tudtak felfele jönni, sőt a szentandrászi zúgónál sehogysem lehetett tovább evezni.

Azonban *Baranyi* *Ödönt* nem olyan fába ringatták, hogy abba hagyja a dolgot, ha nehezen megy is.

Baranyi Ödön.

Ö felfogadta, hogy csolnakkal jön be Nagyváraadra, annak meg kell lenni, ha török, ha szakad!

Fogta tehát, kiemelte a vízből a büszke gályát és a hátán hozta be a Kispiacra.

Mindenki csodálta a rettenthetlen athletát.

Hanem ettől az időtől kezdve szívéből, lelkéből megütölte a vizet és olyan pályára lépett, a hol borra van szükség.

Képviselő lett tehát az ősi földön, a Rézalján.

Az első cikluson könnyen ment a megválasztása, mert a jelölt ur iszonyuan birta az italt és a választás reggelén asztal alá került a temérdek ellenzéki szavazó.

Második ciklusra már nehezebben tudta kiszorítani a mandátumot; mert ellenfele *dr. Vári Szabó Béla* tejkúrát ajánlott a hazafiaknak és senki sem akart pityizálni.

Az idej választás volt azonban a legérdekesebb; mert »*magyar választást*« akart csinálni Ödön ur.

De bizony csalatkoztak a lelkes honfiakban és utolsó perczen keblére ölelte Baranyi a román testvéreket is. Máskülönben a legjobb lövők és vívók egyike ő.

A szeme úgy áll, mintha mindig czélozna; le is tudja ő pukkantani a repülő dongó szempilláját, a karddal pedig úgy bánik; mint a karmester a pálczával.

Hej, ha az öreg *Buda* és az öreg *Töhötöm* feltálna ébredni, beh büszkék lennének az unokáikra.

A képviselőházban ritkán beszél; mert nagyon viseltes a hangja.

Azt mondják, hogy a »*Ringtheater*« égésekor légvonatot kapott és akkor lett olyan fagótszerű az áriája; pedig ez nem való, mert az ő hangja a hon-szeretet és a hazafias korteskedés áldozata.

Különben főkortessének *Morvay* Tihamérnek is olyan rikkantása van, mint egy kimustrált fülemilének; de hát nem kell sem a főszolgabirónak, sem a képviselőjelöltnek az Operaházban énekelni; nagy hanggal úgy sem lehet megmenteni a hazát.

A választásoknál állandó ellenfele és háziiorvosa *dr. Vári Szabó Béla*; kinek passiója az *érvágás*; ugy magával, mint mással szemben.

De az ilyen apró-cseprő bajt és rovást fel sem igen veszi *Baranyi*; az ő ereiben hunvér csergedezik; abból pedig jut is, marad is.

Izé.

JUDONSÁGOK.

Személyi hír. A »*Szabadság*« után közöljük, hogy csütörtökön *Ertsey Géza* és *Szumyogh Szabolcs* »*országgyűlési képviselők*« körünkbe érkeztek.

Márczius 15. A »*kis-marjai közmivelődségi egyesület*« márczius 15-ét az idén meg nem ünnepelte; mert a nagyváradi országos marhavásár épen e napra esett; azonban a jó berettyó-ujfalusiak óriási lelkesedéssel ünnepelték meg. Körülbelül száz ember jelent meg kiknek *Fényes Géza* beszélt, *Kerekes Gyula* indítványára pedig a jelen voltak gyűjtést rendeztek; mely alkalommal *hat* osztrák értékű forint gyűlt össze. Igazán nagy lehetett a lelkesültség.

Felolvasás. A nagyváradi ipartestület értesítése szerint 1892. évi márczius 17-én felolvasás lesz; mely alkalommal jeles »*szakfőnök*« működnek közre és »*szakszerű*« felolvasást tartanak; többek közt *Lovassy Andor* is.

Uj könyvek. Csak nem rég említettük, hogy *Sas Ede* »*Álarcz nélkül*« ír; azt is tudjuk már, hogy *Tóth József*, az »*Unalom óráit*« kiadja; azonban *dr. Bozóky Alajos* sem nyughatott, sajtó alá rendezte a »*Rómat világot*«; most ismét előttünk fekszik a »*Köny és Mosoly*«, melyet *Főnyad Endre* és *Medzihradszky Jenő* közös erővel adnak ki. Mindenesetre örvendetes, hogy annyi sok író van a Körös partján, de vajjon születni fog-e az írókhoz elég előfizető?

Adakozás. *Óvárí* Lajos fazekas az árvamegyei inséges tótoknak ötven darab cseréptányért ajándékozott; csak aztán legyen hozzá fakanál és beleváló enniváló.

Időjárás: Márcziusban áprilisi; nagyon sokszor és az és jó idő is van néha, de kevés.

K Ö.

— Csetepaté a nagyhidnál. —

Azt állította *Justh Sándor* és meg is esküdött rá százszor, hogy üssön ő bele a menykő, ha jó a nagyhidnál a kő.

Na lett erre riadalom, irás acta egész halom; elmult minden béketűrés, kimondotta a közgyűlés, hogy ha lehet, még a héten meg kell vizsgálni a követ.

Ugy is lett és szerdán este, *Neczpáli Justh* állott lesbe s mikor együtt voltak már, így kiáltott: itt a kár! Azért izéltem galibát, mert találtam sok hibát.

Ízleljék meg ezt az izét s nézzék meg a Körös vizét; nincs az én szememen hályog; szétolvad az mint a vályog.

Bozóky Béla főmérnök közelebb megy s a kőre bök; a biz' Isten gyenge ez, ebből könnyen hiba lesz.

Ugy-e mondtam, szól *Justh* s rá int igenlőleg *Szeghalmi Bálint*.

Nézzék kérem ide tartom, összeszorítom a markom, ripp, ropp; ime széjjeltörök; mégis a híd alá tömök.

Erre arra, jobbra, balra; borsót izélek a falra, így szól a mérges *Heczpáli* és elkezd ő rugkapálni; dűhbe jön ám *Dús* is, *Büsch* is, reng rajtok a háj is, hús is; rettentően veszekednek, már majdnem hogy hajba mennek; ámde ép *Sal Ferencz* ur közbe lép.

Szerencse, mert egy nagy sziklát *Busch* felkapott és egy szikrát, hogyha késik oda csap s vérben fürdik meg a nap. Happ, happ, happ!

May Sándor mérnök szinte beszél, bár nem mai csirke; ez mégis csak valami, ilyen dolgot hallani.

A nép zendül, zúgnak, fornak, igaza van *Justh Sándornak*.

Ugy-e izé, ugy-e lám, mégis nyelveltetek rám; pedig beszédem nem káros, most is hasznát vette a város.

Így szólt, aztán sarkon fordult; *Busch* és *Dus* utánna mordult; de azért ő nem félt, nem sirt, hanem *Baross Gábornak* írt, elmondta a levélbe, hogy izélenk izébe.

S A J T Ó P E R .

— Ballada. —

Motto: Hej Debreczen,
Ha rád emlékezem!

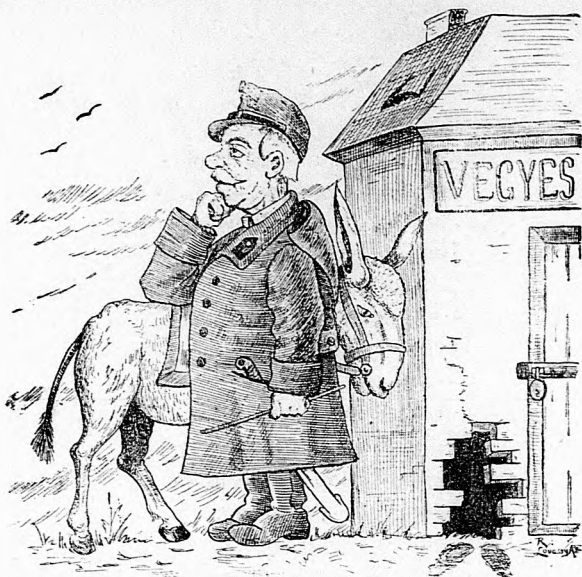
Czudar idő, esik a hó,
Zúg a vihar, fú a szél,
Mit bánja azt *Rosenbaum*,
Nagy sietve, utra kél
Táskájába bepakolja
Szmetkát, Reismant, Darvasyt,
Kikkel egy kupéba ülve
Játszott nasit és vasit
Boszúvágygyal színig telve
Ment az esküdtek elé,
Ugy forrt benne az epe, hogy
Szeme is dülyedt belé.
Rádl mellett *Iványi ur*
Reszketett, mint kocsonya,
Bezzeg nem hegyelt, mint egykor;
Orra, füle volt konya.
Némán ültek egy darabig
De *Bakonyi* zengve zúg,
S előléptek egymásután
Zordon arczczal a tanúk
Varga László kerékhajtó,
Gábel Jakab a tanár,
Kinek vezetése mellett
Okossá lett sok számár.
Utánuk jött mosolyogva
Hetyke *Darvasy Lajos*,
Arcza sápadt volt mint zsemlye
És nadrága olajos.
Mindahárom mentő tanú
Vilmos urat ismeri,
Szelid lelkű jámbornak, ki
Fejét falba nem veri.
Szmetka, *Reismann* és *Bercsey*
Gerliczének tartja őt,
Kinek nem volt méregfoga
Sem most, sem pég azelőtt.
Waldmann Márk meg épenséggel
Magasztalja egekig;
Angyal ez a *Rosenbaum*
Urak s hölgyek szeretik.
Csendes, galamb természetű,
Jámbor szívű kis bárány;
Hisz nézzétek, glória ül
Ártatlan, szép orczáján.

Híres férfi, az arczképét
Közölte a naptár is,
Nézzék, itt van, kérem szépen,
Habár legutólján is.
Szavaira góggel pillant
Szét a híres panaszos,
Szíve dobog, füle mozog,
Tekintete zavaros.
Ezek után a fiskális
Bakonyi állt sarokra,
Egyet csuklott és üstökét
Büszkén fogta marokra.
Reádörgött *Iványira*,
Hogy az szinte reszketett,
Vállain a hózentráger
Rögtön megereszkedett.
De *Rádl* a védőügyvéd
Rákiáltott, hó megállj!
És *Bakonyi* székre csücsült
S nyitva maradt minden száj.
Verte, zúzta, összetörte
Ellenfele érveit,
Rosenbaum ijedtében
Vakargatta térdeit.
Öklözte és barackolta,
Az a mérges prókátor,
S míg ez tartott a vádló úr
Köhögni sem volt bátor.
Következett a replika.
Utána a duplika,
S a törvényszék visszavonult,
Mint házába a csiga.
De kijöttek nemsokára,
Méltósággal, csendesen
S mint a gémek a tó partján
Sorba álltak rendesen
És felhangzott az ítélet,
Arany szavak, bölcs beszéd;
Szegény *Rosenbaum* Vilmos
Tapogatta a zsebét;
Mert a törvényszék így szólott:
A murinak vége van,
A panaszos *Vilmos* fizet;
Kivált, hogyha pénze van.

Czudar idő, esik a hó,
Zúg a vihar, fú a szél;
Borús arczczal, üres zsebbel,
Rosenbaum utra kél.

R E N D.

Lassu Mátyás városi hajdu nyájaskodásai.

Na a nyüstyit! E mán mégis valami.
Még a rendőr ilete se beztos mán!
Hiszen teczetz tán olvasni? Benne állott az
úságba.

Való szent egaz; megvertik *Varga* Károly czimbo-
rát; mint a két fenekű dobot; pég rajta vót a szíp-
sígés ragyogó egyenruha.

Persze mikor ütöttik szalatt vóna *Varga*; persze
hogy szalatt vóna, dehát nem engettik; mir merhogy
a fülit fogták.

Hej, bezony megese a nagy csúffság.

Nevettek is rajta az piaczi kofák; különösen *Farda*
Rébék a gyümöcsös nő.

Nagy ellensige *Rébék* az rendőrsígnék; mivelhogy
én irtem.

Egyidőbe nagyon rám veté a szemévelágát a me-
nyecske; de nem paréroztam; hites ember vagyok
én, nem ugymint *Rinylér* feőkapetány, meg *Popóczy*
júr, a kik csak a kasszéros frajlák után leselkednek
és veselkednek.

Perceze, hogy megharaguda az epekedő kofa a hi-
deg mellőzísír, oszt megútálta az egész légyijót.

Hanem én is czekérozom *Rébék*et; pég megval-
lom, hogy czurkolok; mir mer hogy ugy járhatok,
mint *Varga*, akit elagyubugyáltak.

Mer bévallom hogy elgyengült mán az én karom
ereje; mivel, minthogy sokat íczakáltam bakter-
koromba.

De jazír mégse tanácsolom, hogy valaki rám emejje
az tenyerit; mer fegyver van ám én nálam oszt
szúrok, mint a töviskes disztó.

Különben aszt tartom, hogy nem íppen szüksi-
ges az a nagy erő, hanem inkább a tudomány; mir
mer hogy a nyomolásho ész kell.

A bijon; mer első dolog, hogy kitugyuk a dógot,
hogy kicselekedé; azután jön csak az elfogás.

No az igaz, hogy nem igen sikerül kisütni a bé-
töröket, hanem azir minek vonyit *Czokoli*; hogy így,
meg úgy; erre, meg amarra.

Hát tehetünk mi arrul, ha se ja *Wurst-féle*, se jaz
«*Első biztosítás*» betörője nem tudatik.

Hát lejolvashattjuk mi jaz emberek órárul a
hibát.

Nem biz azt; mer kevés az igaz ember sok a gaz-
ember; kivált nagyvásárkor.

Jó is lesz vigyázni a bugyellárisra; merha ki ta-
lájják lopni a zsebtolvajok; akkor osztán fucses; mi
jugyan nehezen akadunk rá.

Nehezen bijon; mivel mer mástúl fő a fejünk.

Ugy ám!

K L Á R I K A.

Jajjj!

Óh!

Édesz jó Isztenem; ezej a dondom; alid jut ed
tisz idő a puczra,

Hej pedid mosztanába szejtem madamat ticzipni;
mejt hijába, a nóta isz aszt mongya, hod:

Hájom ájkusz papijosz.
Ud szíp a ján, ha pijosz
Ész ha nyalta tatajosz.

Mán pedig én a vagyot.

Hanem néznet is utánnam a fijút ész mitoj
elmennet mellettem, mindid czat azt szuszodját, hod:
jaj be enni való czutoj-baba ez a *Tláríta*!

Tejmészeteszen, hod nad az öszmejecczedem! Med
fojdúlot én mindenütt, szejetek isz tóbojodni, czat a
fejszöbbs lejánisztolától ijtozom; pedit hát az olva-
szászt imádom; czathod nem az ojan szájaz tudo-

mánosz muntátat, hanem a pitáns jedényetet; például az *Iványi* Ödön bácsi «*Püspöt atyafiját*»; a *Lovasz* Andoj új «*Tinta czeppjeit*» med a *Bozóty* Olajosz naczczáda által tiadott «*Jómai viládot*.»

Pájtojom isz az ijodalmat; moszt isz én vadot a led szojdajmaszabb dítóje *Szasz* Edénet, a toszozusztöltőnet; a ti szajtó alá jendezte az «*Alajez nékül*» című tőnyvet.

Mingyá első nap medcziptem *Hedeszi* Majczi báczit; ne tessét másztép éjteni, mejt nem ugy cziptem med, hanem czat ugy, hogy alájjattam az ívet.

Az őjed *Dálboji* Számuel sze menetült; *Bakacz* Béla szódabijó isz hijába szabatkozott, médisz, ötőczőjje isz alá pindálta a nevét.

A tisz *Béla*, a pajtosz *Jenő*, a taczél *Ödön*, med a többi ledényet mind, mind előfizetett.

Hej nem isz tudom mivel hálájja med az én jószádomat ez a *Szasz* Ede; eszem a nyatát.

Majd dondoltozom lajta ész tiegyezet a tisz hamiszszal; minden aláijó ed puszi.

Jaj, lesz isz czipp czupp!

Óh, mejt a czót a vajasz tenyélnél isz jobb ész a czutojnál isz édeszebb.

S Í R.

Fundamentumot ás
Fésüs Imre pallér;
 Zsebében megzörren
 Piczuli és tallér.
 Szuszog a munkától,
 Verejtéke csordul,
 Kezéből a csákány
 Majd, hogy ki nem fordul
 A mozgástól rezeg
 Poczakján a zsírja;
 Fáradt csontjait már
 Alig-alig bírja.
 De hogyha eltikkad,
 Vigan kezdi ujra,
 A kemény agyagot
 Tovább túrja, fúrja.
 A kő omlik szakad,
 Jaj, de mi az vajjon;
 Azt hiszi *Fésüs*, hogy
 Földindulás vagyón.
 Mikor magához tér;
 Megtekinti jobban,
 Malteres keblében
 A szív nagyot dobban.
 Ni ni! egy nagy üreg!
 Mi van oda írva?
 Az ám, diákul van:
 «A *Szent-László* sirja.»
 Nincs benne koporsó,
 Se kincs, se korona,

Búsan néz a lyukba
 Szegény *Fésüs* koma.
 Jöttek a tudósok
 Kutattak, fizettek,
 Azután kibujtak
 És egy jót nevettek.
 Elmondták, hogy nincs ott
 A nagy király kincse;
 Mert az egy elhagyott,
 Rozzant, ócska pincze.
 Megvakarta fejét
 E hirre a pallér;
 Szorult nyaka körül
 Nyakkendő és gallér;
 Azután így szólott:
 Én azt mondom, sírbolt;
 Mert benne sem hordó,
 Sem pedig bor nem volt
 És hogyha ez üreg
 Pincze gátor lenne;
 Akkor is feketne
 Nehány magyar benne.

S P O R T.

Gyi te czoczó!

Tripp, trapp!

Itt van a tavasz; víduljon *Margitta* és örüljön *Madarász*.

A csikó-egyetem, a paripaképző-tanintézet nem-sokára megnyilik.

A növendékek szedhetik magukba a finom sarjut, a gyenge luczernát és a tudományokat.

Igen a tudományokat; mert a «*Biharmegyei gazdasági egyesület*» gondoskodott róla, hogy a növendék lovak kellő kiképzésben részesüljenek.

Jeles szakemberek, buzgó tanárok fogják oktadni a serdülő ifjuságot.

Az angol nyelvű nyeritéstant előadja a «*Fakó titkár*»; az arabs rugásokról dr. *Decker* Frigyes értekezik; a *trapptant* dr. Soós Károly főorvos, egyetemi dékán tanítja; pedellus lesz *Kuvasz* Peti sintér, kinek megengedtetik, hogy mellékfoglalkozásként a csizmadia mesterséget is űzhesse; természetesen övé

leend a jobblétre szenderült esikóknak a csontja, bőre és szőre.

Az intézeti növendékek egyenruhában fognak járni; ezt az életrevaló eszmét rábéi Szabó Ferencz vetette fel; ki figefalevél toilletet óhajt ráadni a szemérmes állatokra.

Szigorú és fontos intézkedések vannak téve arra nézve is, hogy az egészségügyi viszonyok kielégítők legyenek.

A gyomortherelés teljesen ki van zárva; amennyiben nyár derekán Schrott-kúrára lesznek fogva a virgoncz ifjak; de azért kapnak egy kis zöld luczernát és fakó zabot is, pénteken pedig gyalog paszulyt legelhetnek.

A náthásokat zsebkendővel látja el a gazdasági egylet, a kaptások pedig mankót kapnak.

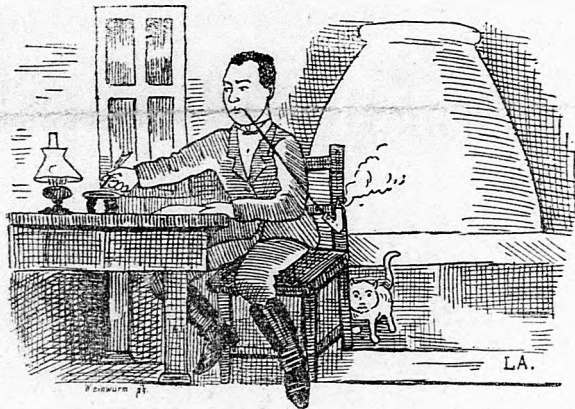
Egy szó mint száz, hiba nem lesz, baj nem történik; azért tehát alavánti!

Kezdődik a beiratás!

Hipp, hopp!

Galopp!

VIDÉKI LEVÉL.

Szalárd, 1892. márczius 10.

Tisztelt szerkesztő úr!

Szalárd emelkedik; községünk épül; legközelebb is Kuczora Ferencz uram egy sertvésólat, Bizse György közkedvelt szolgabiránc egy kétemeletes tyúkistállót építtetett; Kékus István a járás népszerű feje pedig elhatározta, hogy vízvezetékét fog csináltatni, s már meg is rendelte a vízvezetékhez szükséges bodzafacsöveket, melyeken át a Dancza nevezetű folyóból fogják bevezetni a kristály tiszta italt.

De mind ez semmi, hanem Tóth Mihály ur elhatározta azt, a mit Nagyváradon nem tudtak elhatározni, hogy állandó színházat állíttat Szalárdon.

Az elhatározást tett követte és Tóth Mihály intendáns ur közköltészen azonnal ki is váltotta a Biharon zálogban sinylődő művészeket és a czimbalmot is; a mely neki három bankó forintjába került.

A műsor következő volt:

I.

TISZT ÚR A ZÁRDÁBAN.
(mivel csak egy tiszt úr volt.)

II.

WAK-WIK, INDUSOK TÁNCZA.

III.

TITI CZIGÁNY KESERVE.

Az előadás kitűnően sikerült, a jelenlevő sorozó-bizottság könyekre fakadt, Bizse szolgabíró ur pedig véresre tapsolta a tenyerét.

Egyébb baj nem történt.

Tisztelettel:

Görcsös Zsigmond, rl.

Bolond gomba.

Petőfi szobrászatánál.

— márczius 15-én. —

Ez a szobor hős magyart ábrázol,
Óh magyar gondold meg, mit lác
Mert e férfi élte világát
Mivel szerete a haszát.

Szeressük aszt az urt kijé a világ
Te szobor sajnálva gondolk reád
Hogy oly hamar it hattad a magyart.

Te föld hol vagy milyen vagy.
Ki őtt eltakartad
Talán szégyeled magad
Vagy félsz ne féjj légy bátor és hős
Ő ki világnak áidozta életét
Azt kérditek mért szerete
Emereket és hazát
A miért meghalt éjjen ő
És kezet foghat velem

Dancsházi Nagy József
csaposlegény a Bazárba.

A szerkesztő postája.

Kis Maria. Megkaptuk az érdeke. határozatot és mai számunkban közöljük is. **Bazár.** Derék csapos legény, még derekabb a verse; honfiai kebelnek jajongó keserve, közölve lett persze. **Kérdőjel.** A szerző címére küldje posta utalványon- **M. D.** (Budapest.) Attól függ, hogy mi lesz; mert valami vézna, gyenge dolog iránt nem érdeklődünk. **Sz. L.** (Nagyszalonta.) Az itt hagyott dolgot munkába adtuk. — **K. B.** (Helyben.) Az ön érdekében papirkosárba dobtuk; ha elolvassná ezt a rossz verset imádott Mariskája, higgye meg, soha se adna önnek több pusztit. — **Kiváncsi.** Ugy tudjuk, hogy már megtörtént, különben írjon az illetőnek, ő maga tudatni fogja.